

per, som de ovenfor omtalte Straffe medføre, at man har troet det bedst stemmende med Hærens egen Interesse her at foreslaae Le-gemsstraffen (Rottning) og Nedsættelsen i de Meniges 2den Classe heelt affsaffede. En lignende Betragtning har ledet til, at Krumslutningsstraffen heller ikke er optaget i nærværende Forslag, og denne Straf vil derfor bortfalde, naar det udkommer som Lov. Krigsministeriet har alt i længere Tid været overbevist om det Duffelige i, at denne Straf bortfalder, og da det formeente, at denne Reform, om den end kun var et enkelt Led i den ovenanførte Betragtningmaade, vilde kunne foretages, uden at der derved skete et Indgreb i det hele hidtil gjældende Straffesystem, blev der — som det vil erindres — i Rigsdagens Samling 1868—69 forelagt et dertil sigtende Lovforslag, som væsentlig forandret vedtoges af Landsthinget, medens dets Behandling ikke blev tilendebragt i Folkethinget.

Der vil iøvrigt ikke ved Vedtagelsen af nærværende Lovforslag blive indført nogen gennemgribende Omdannelse i den Retstilstand, som Lovgivning og Praxis hidtil have uddannet. Men det tilsigter at lade samlede, klare, med den nyere Tids Betragtningmaade og Lovgivning stemmende Forskrifter afløse spredte, usikre og forældede Bestemmelser. Dets Vedtagelse vil medføre et stort Gode for Hæren.

Krigsbestyrelsen havde helst ønsket i Forbindelse med dette Lovforslag, at kunne forelægge Rigsdagen et Forslag til Rettergangslov for Hæren, men har maattet opgive alt nu at forelægge et saadant, da de fornødne Forarbejder dertil endnu ikke ere afsluttede. Uagtet de væsentlige Fordele, som en samlet Behandling af den hele militære Retsspleie vilde medføre, har man dog af Hensyn til det Gode, som selv en ny Straffelov vilde bringe for Hæren, troet at burde tilfidesætte sine Betænkkeligheder ved at forelægge Straffelovforslaget alene. Det vil imidlertid blive en Følge af den Omstændighed, at Rettergangslovsforslaget ikke forelægges samtidig, at der for Tiden intet kan afgjøres om de Spørgsmaal, som skulle finde deres Ordning i en saadan Lov, og saaledes, blandt Andet, heller

ikke om Udstrækningen af det militære Værne-thing.

1ste Capitel.

Om de Personer og strafbare Handlinger, som de militære Straffelove angaae.

I dette Capitel er paa lignende Maade som i 1ste Capitel af den borgerlige Straffelov optaget de almindelige Bestemmelser om Straffelovens Omraade i Henseende til Personer og strafbare Handlinger. Endeel af Bestemmelserne, navnlig i § 1, maae fuldstændiggjøres ved Regler, der have deres Plads i Rettergangsloven, saasom om, i hvilket Omfang med Hensyn til Sager og Tid de forskjellige under Hæren hørende Personer skulle staae under Krigsret.

Naar der i dette Capitel og flere Steder senere henvises til „de borgerlige Straffelove“ eller „den borgerlige Straffelov“, sigtes herved for Tiden nærmest til Straffeloven af 10de Februar 1866, men Henviisningen er dog ikke skeet saaledes, at den er til Hinders for, at nye Bestemmelser, naar bemeldte Lov i noget Punkt forandres, blive anvendelige for Hæren. Betegnede man den anførte Lov paa en mere bestemt Maade, da vilde den, selv naar den forandrede, vedblive at have Gyldighed for Hæren ogsaa med Hensyn til de forandrede Forskrifter, indtil de nye Bestemmelser særlig indviedes til eller paa anden Maade gjordes gjældende for den. Henviisningen, saaledes som den nu er affattet, har Hensyn til de til enhver Tid gjældende borgerlige Straffelove.

Til § 1.

Bestemmelsen i første Punktum er affattet saa almindeligt, at ikke alene de Personer, der under sædvanlige Forhold gjøre Tjeneste under Hæren, men ogsaa saadanne, som under Krig eller andre overordentlige Forhold have ladet sig antage til særlig Tjeneste, indbefattes der-